

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 26 ad 50

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1761

VD18 15558428-001

Psalmus XLI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53361)

brevi tempore gavisus sunt, ut dici possint non esse gavisus.

¶ 13. *Me autem propter innocentiam suscepisti, & confirmasti me in conspectu tuo in æternum.*

Inimici non diu gaudebunt de morte meâ ; me autem propter innocentiam , Tibi optimè notam , suscepisti de manibus eorum , & confirmasti &c. h. e. humiliasti me ad horam in conspectu hominum ; sed stare fecisti ante conspectum tuum in cælo usque in æternum.

¶ 14. *Benedictus Dominus Deus Israel à sæculo ; & usque in sæculum , fiat , fiat.*

Ista conclusio, sive Christi sit, sive Prophetæ, significat, propter exaltationem Christi, & confusionem inimicorum ejus, deberi Deo honorem, & gloriam sinè fine. Illud fiat, fiat, hebraicè Amen, Amen, est dictorum confirmatio, ut sensus sit: Verè, seu fideliter ita sit, vel fiat, ut semper Deo laus, & gloria deferatur. Atque hic est finis primi libri secundùm Hebræos, qui Psalterium in quinque libros distribuerunt.

PSALMUS XLI.

Titulus: *In finem, intellectus filiis Core.*

Titulus admonet filios Core, quibus
H 5   daba-

dabatur Psalmus cantandus, ut intelligant, quæ canunt, ut & auditores intelligere faciant: quæ admonitio cantoribus Ecclesiasticis memoriæ commendanda est; canrus enim in Ecclesiâ spiritui deservire deservire debet, & non soli aurium oblectationi.

Argumentum Psalmi videtur esse, ut S. S. PP. Hieron. Aug. Chrysof. docent, quod David amore divino succensus, exprimere conatur vehemens desiderium perveniendi ad visionem Dei, quæ est vera, & sempiterna felicitas; cum tamen inter tentationes, & pericula peregrinationis viveret. Sed dum ipse desiderium suum exprimit, simul docet, quæ sint argumenta, unde verus Dei amor possit agnosci.

ψ. 1. Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus.

Aptissima est Davidis amantis cum cervo similitudo. Hic perpetuum bellum gerit cum serpentibus; deinde cum à venatoribus quæritur, ad montes altissimos velocissimè confugit; traduntur etiam cervi, ut scribit S. Aug. hoc loco, vel quando in agmine suo ambulant, aut natando alias terrarum partes perunt, onera capitum suorum super se invicem ponere, & sic ab instinctu quodam naturæ observare illud

illud ad Gal. 6. *Alter alterius onera portate;* demum si quando vel expugnâ cum serpentibus, vel ex fugâ ad montes, vel ex deportatione oneris fatigatur, ardentissimè sitire solet aquas, neque ab eis inquirendis ullâ vel tenetur amœnitate pratorum, vel terretur difficultate viarum. Talis omnino est amator Dei, cum serpentibus carnalium cupiditatum bellum perpetuò gerit; cùm tentationibus, vel persecutionibus premitur, ad montem contemplationis fugit; infirmorum molestias patienter tolerat; præcipuè summo desiderio Deum sitit, neque ullâ terrenâ felicitate, vel adversitate impeditur, quò minùs ad Deum semper anhelet.

¶ 2. *Sitivit anima mea ad Deum fortem vivum: quando veniam, & apparebo ante faciem Dei?*

Tria notat S. Chrysof., quæ amorem accendunt, pulcritudo, beneficia, & amor. Hæc tria in Deum convenire David hoc loco docet, & ideo amore, & desiderio ejus ardere se dicit. *Sitivit anima mea ad Deum*, h. e. ad rem pulcerrimam, nobilissimam, præstantissimam, quæ bona omnia in se unâ complectitur. *Fortem*, h. e. ad rem non fluxam, & caducam, sed
stabi-

stabilem, permanentem, æternam. *Vivum*, h. e. ad rem operantem, intelligentem, amantem, quæ nos continuis beneficiis afficit, quæ nos magni facit, & incredibili amore diligit. Hæc ergo sitis in rem tam bonam, tam beneficam, tam meî amantem, cogit ex toto corde dicere: quando finis erit peregrinationis? quando initium fruitionis?

ψ. 3. *Fuerunt mihi lacrimæ meæ panes die, ac nocte, dum dicitur mihi quotidie, ubi est Deus tuus?*

Qui tria ista, antè dicta, in Deo seriò contemplatur, fieri non potest, quin lacrimis desiderii opprimatur. Lacrimis, quasi panibus, sustentabar assiduè; dum dicitur mihi quotidie ab impiis, & incredulis: ubi est Deus tuus, ad quem sitis? cui suspiras? cur diligis, quem non vides?

ψ. 4. *Hæc recordatus sum, & effudi in me animam meam; quoniam transibo in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum Dei.*

Pergit in explicando desiderio suo. *Hæc, quæ dicta sunt, recordatus sum, & dilatavi animam meam, extendi desiderium meum, ut capax esset tanti boni, quantum inveniet in tabernaculo illo admirabili, ubi est ubertas indeficiens domûs Domini.*

ψ. 5.

v. 5. In voce exultationis, & confessionis, sonus epulantis.

Pertransibo admirans gloriam tabernaculi illius, & ex admiratione prorumpam in vocem exultationis, & confessionis, laudis videl. Conditoris illius tabernaculi; quæ vox erit læta, & festiva, quales audiuntur in solemnibus, & festivis, ac nuptialibus epulis.

v. 6. Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me?

v. 7. Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi salutare vultus mei, & Deus meus.

Ex illâ mentis elevatione, & gaudio spiritali consolatur lacrimas suas. Quare lacrimæ tuæ sunt tibi panes die, ac nocte, dum dicitur tibi, *ubi est Deus tuus?* quare tam incessabili fletu conturbas me? Quamvis Deum non videas, quem tu ardentem videre cupis, tamen spera in eo: quia adhuc erit, dum præsens laudabo Deum, & dicam illi: *tu es salus vultus mei, dum illuminas me, ut faciem tuam videam, & dicam: Tu es Deus meus.*

v. 8. Ad me ipsum anima mea conturbata est, propterea memor ero tui de terra Jordanis, & Hermonim à monte modico.

Exponit vicissitudines tristitiæ, & consolationis.

solationis suæ. Quamvis dixerim animæ meæ, *spera in Deo*; tamen anima mea, respiciens ad infirmitatem meam, ad modicum lumen, & modicas vires, quæ in me sunt, timore magno me conturbat; ideo, ut huic timori medicinam faciam, removebo oculos meos à me ipso, & ad te convertam; & ab hoc Jordane, quem video in hâc terrâ, memor ero tuî, h. e. fluminis, quod lætificat civitatem tuam, & torrentis voluptatis tuæ, quo potantur, qui apud te sunt; & ab hoc monte modico, qui dicitur Hermoniim, quem ante oculos habeo, *memor ero montis sancti tui*, in quo habitas cum sanctis Angelis tuis; & ex hâc memoriâ consolabor animam meam, & desiderium meum.

ψ. 9. *Abyssus abyssum invocat, in voce cataractarum tuarum.*

ψ. 10. *Omnia excelsa tua, & fluctus tui super me transierunt.*

Metaphoricè, alludendo ad diluvium tempore Noemi, narrat ingentes tentationes, & pericula, quibus Deus exerceri finit electos suos. Maxima aquarum inundatio, & profunditas super me venit, & illâ transeunte, alia supervenit, quasi à priori vocata. Venerunt autem istæ mag-

næ

næ inundationes in sonitu cataractarum
cælestium, unde aquarum inundatio des-
cendebat. Omnes gurgites altissimi, &
omnis illa inundatio, & universum dilu-
vium super me venit.

ψ. 11. *In die mandavit Dominus misericordiam
suam, & nocte canticum ejus.*

Redit ad vicissitudinem consolationis,
Posteaquam transierunt inundationes
aquarum, & horrendæ illæ abyssi, misit
Dominus misericordiam consolantem, &
visitantem. Sed nocturno tempore, h. e.
tentationis, & tribulationis, non cessabit
oratio, & gratiarum actio illi oblata.

ψ. 12. *Apud me oratio Deo vitæ meæ, dicam
Deo, susceptor meus es tu.*

Hoc est videlicet canticum illud noctur-
num. In sinu cordis mei est jugis oratio
ad Deum, authorem vitæ meæ; cui cum
fide, & fiduciâ dicam: in te confido, ad
te confugio, tu me labentem suscipies, tu
lapsum eriges.

ψ. 13. *Quare oblitus es mei, & quare contri-
stus incedo, dum affligit me inimicus?*

Miratur vicissitudines divinæ providen-
tiæ in servis suis gubernandis. Unde ac-
cidit, ut tentationes, & tribulationes ita
me obruant, ut me dereliquisse videaris,
cùm

cùm tu sis spes, & fortitudo mea? Unde, inquam, accidit, ut contristatus incedam, dum affligit me inimicus, cùm tu sis protector, & adiutor meus?

¶. 14. *Dum confringuntur ossa mea, exprobraverunt mihi, qui tribulant me inimici mei.*

¶. 15. *Dum dicunt mihi per singulos dies, ubi est Deus tuus? quare tristis es anima mea, & quare conturbas me?*

¶. 16. *Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi salutare vultus mei, & Deus meus.*

Non solùm affligit me inimicus, te vidente, & spectante, qui susceptor meus es; sed etiam, dum ad summam debilitatem, & infirmitatem devenio, ut tentationes vix jam ferre possim, illi ipsi, qui me persequuntur, & tribulant, exprobraverunt mihi fiduciam, quam in te habeo: dicunt enim, *ubi est Deus tuus, quem tu adiutorem, & protectorem tuum esse jactabas?* Sed tamen, quamvis ad horam turbatus, & contristatus, se ipse reprehendebat, & dicebat, *Quare tristis &c.* Vide ¶. 6. & 7.

PSALMUS XLII.

Titulus, & argumentum: *Psalmus David.*

Psal-